

ROMÂNIA

PREȘEDINTELE

1574/8v/2002

**Domnului NICOLAE VĂCĂROIU
PREȘEDINTELE SENATULUI**

DOMNULE PREȘEDINTE,

În temeiul prevederilor art. 77 alin.(2) din Constituție, vă sesizez cu prezenta

CERERE DE REEXAMINARE

a art. 8 lit. e), a art. 10 și a unor dispoziții referitoare la comutarea pedepsei de la art. 16 pct. (3) din Legea privind grațierea și procedura acordării grațierii, astfel cum a fost adoptată de Senat la data de 13 mai 2002 și de Camera Deputaților la data de 14 mai 2002, pentru următoarele

MOTIVE:

1) Prin dispozițiile **art. 8 lit. e)** se dispune ca decretul de acordare să conțină „*condițiile referitoare la situația personală a condamnatului*”. În mod firesc, Parlamentul a fixat dispozițiile referitoare la mențiunile pe care trebuie să le conțină un decret de grațiere individuală, în rațiunea de a

exclde orice dubiu cu privire la identitatea condamnatului și a pedepsei grațiate. Or¹, dispoziția citată, are nu numai o formulare evazivă, dar este și inutilă față de scopul urmărit de legiuitor, putând, în schimb, genera confuzie și subiectivism în aplicarea legii.

2) Prin dispozițiile **art. 10** se dispune ca „*În situația respingerii cererii de grațiere, actul de respingere va fi comunicat persoanei care a introdus cererea, în termen de 30 de zile de la depunere*”. Pornind de la regula generală aplicabilă în privința cererilor adresate de cetățeni unei autorități publice, sunt de acord că decizia de respingere a grațierii individuale trebuie să fie comunicată persoanei care a făcut cererea. În același timp însă, fixarea termenului de răspuns la 30 de zile de la depunerea cererii, pe de^oparte, face inaplicabile dispozițiile art. 6 pct. (1) din aceeași lege, iar pe de altă parte, de principiu, o decizie nu poate fi comunicată decât după ce a fost luată. Potrivit art. 94 lit. d) din Constituția României, acordarea sau respingerea grațierii individuale nu este limitată de exercitarea prerogativei înăuntrul unui termen prestabilit, dispoziția criticată adăugând la textul constituțional, în acest sens fiind, deci, neconstituțională.

3) În ceea ce privește comutarea pedepsei prin grațiere de la art. 16 pct. (3) din Capitolul IV „Dispoziții comune”, arăt că, prin abrogarea pedepsei cu moartea, înlocuirea unei pedepse cu alta mai ușoară nu se poate face decât în cazul în care pedeapsa cu închisoarea este înlocuită de pedeapsa cu amendă penală, în rest fiind aplicabile regulile privitoare la reducerea duratei pedepsei. Or¹, dacă Parlamentul poate printr-o lege de grațiere colectivă să dispună o astfel de măsură, implicit și limitele amenzii penale aplicate, în

cazul grațierii individuale, Președintele României ar fi pus în situația să modifice o hotărâre judecătorească și să fixeze și quantumul amenzii penale, ceea ce contravine separației puterilor în stat. Totodată, astfel, Președintele României s-ar comporta ca o instanță judecătorească extraordinară, întrucât ar modifica pedeapsa aplicată. De aceea, consider că dispozițiile privitoare la comutarea pedepsei ar trebui să se regăsească numai în secțiunea ce privește grațierea colectivă.

ION ILIESCU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI